

До 75-річчя від дня народження М.І. Конончука

Після довготривалих зимових морозів до нас повертається весна.

О такій порі, 4 березня далекого 1937 року, в простій селянській родині дубровичан, народився Михайло Іванович Конончук – талановитий поет і художник.

Щедрий душею, лагідний вдачею – таким його пам'ятають рідні, близькі і ті, хто з ним просто спілкувався.

Безмежна любов до природи, до рідного краю окриляла його, з-під пера виходили вірші про ліс, рідну річку Горинь.

А що вже казати про його картини? На полотнах відображались пейзажі нашого Полісся, околиці Дубровиці.

В багатьох оселях і установах нашої області є його полотна, портрети та копії картин видатних художників. Милують око теплі, барвисті тони цих чудових творів.

У приміщенні міської ЗОШ №2 кабінет української мови й літератури, присвячений рідному краю. Цей кабінет депутат районної ради Юрій Васильович Шевело за власний кошт оформив фотокартинами робіт М.І. Конончука.

За життя Михайла Івановича неодноразово в Рівному, в Будинку народної творчості, діяли виставки його робіт, а по їх завершенні одразу

знаходилися покупці робіт талановитого дубровичанина. А до 1000-ліття Дубровиці (біля церкви Різдва Богородиці), завдяки шанувальнику таланта М.І. Конончука Юрію Нашорі була організована виставка полотен художника-дубровичанина. Сльози наверталися на очі, коли дивлялися в цю красу...

В одному зі своїх віршів Михайло Іванович пише:

*Нехай не radoщами – болем
Душа стискалася б – жила,
Аби лиш неродючим полем
Вона ніколи не була!*

Так, душа і серце Михайла Івановича не були «неродючим полем», а щедрим на любов, доброту і ласку.

Старожили, напевно, пам'ятають, як в 50-ті роки минулого століття церква Різдва Пресвятої Богородиці була власноруч розписана художником Михайлом Конончуком. Проте, з часом все це було знищено...

Життя внесло власні корективи у подальшу долю Михайла Івановича. Рано, сорокалітнім, пішов із життя, залишивши по собі яскравий слід на небосхилі рідного краю.

ГОРИНЬ

*Ти чарівна, як лірика сама,
І скромна, і проста, як полісянка...
І серцю кращої, дорожчої нема
У дні похмури і пожої ранки.*

*Тут я стежину кожду ісходив,
Схвильований до болю красою твою,
Серед осик сріблястих і дубів,
Де кожен куц наповнений тобою.*

*Де, наче арки, райдуги встають,
І солов'їні жевріють світання,
Льони, як небо, голубі цвітуть
І гомонять берізки про кохання!..*

*Щоб я робив, коли б тебе не знав
У дні весни і пору сінокісну...
Я джерелом ясним тебе назвав
Любові, що зведе любов'ю до Вітчизни!*

*Горинь моя!
Любов моя палка!
Заквітчена хлібами, синьоока,
Спокійна, лагідна...
Ти навіть не ріка,
А річка, річенька, вузька і неглибока.*

*Та я не забуваю ні на мить,
Що ти – дочка Славутичева мила,
Що в хорі хвиль Дніпрових теж*

ЛИСТОПАД

*Шумить журливо в лісі листопад,
Шедеври жовтень пише аквареллю.
Стрункі берези – мармур колонад,
І бронзові їх крони – капітелі.*

*Задумливо-величний лісу храм,
Де тайнства своєї природа вершить.
І скільки б раз не побував я там,
Завжди дивуюсь, ніби бачу вперше
Могутніх сосен мідні стовбури,
Граніт надколотий дубової кори,
А узорі –
В багряному склепінні верхів'яття
Густого неба острови блакитні...
Йду крізь суху, рожеву заметіль;
Палас куц ліщини, як жар-птиця...
Й невидимі знов кличуть звідусіль.
Скарбів осінніх пізні тасмниці.
Ногами листя висохла гребу
І павутиння реу пухнаті нитки,
Радіючи останньому грибу.
Так, як радів найпершому улітку.*

*В дорогу проводжаючи з двора,
Насмішувато кажуть, взявшись в боки,
Мисливцеві – "ні пуха, ні пера",
Рибалці ж – "ні луски, ні ока".*

*Щодня їду натхненно до ріки,
Очікую в негоду й спеку кльоуеу.
І хоч нема ні "ока, ні луски",
Видіти бачу ніби...*

*Невдачі переслідують зрадливо:
Для мене день почнеться на зорі
Малиновим дзвінкоголосим дивом.*

*Скупає ноги голуба роса,
Щемкі бажання соловей розбудить.
І радості первісної краса
Джерельним струмом захвилює груди.*

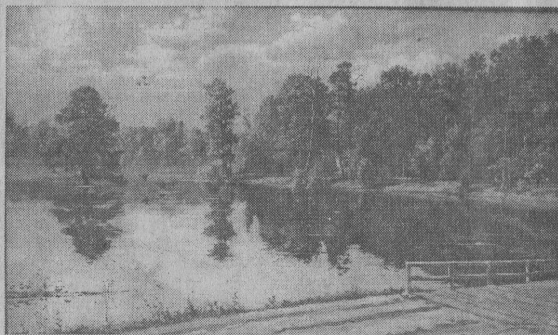
*Усе відчутне, зрима і ясне,
В плодах для плоду визріє насіння...
Щасливий, що природа й я – одне,
Що я живу, що я її творіння...*

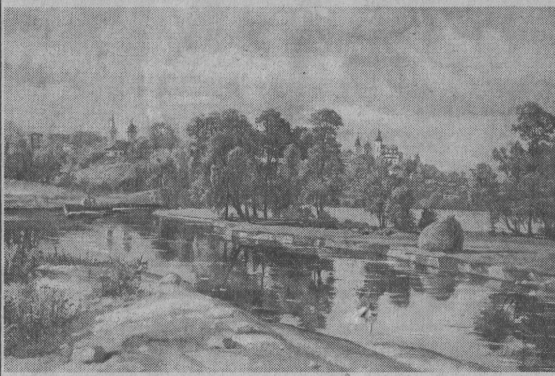
*Пахне бір смолою та грибами,
Запінаний падає горіх
І туман над вогкими мохами
Пеленою сивою приліг.*

*Вже горять осики тріпотливі,
І в думках чоло наморщив дуб,
І береза хилиться журливо,
Наче приговорена на зруб...*

*Та в душі моїй немає болю.
По стовжках топчу зів'ялий лист –
Є своєї печалі в кожній долі.
Без страждань в житті були б ми кволі.
Радості не знає, той хто в колі
Безтурботно і нікчемно ріс.*

*Туга серце не завжди стискає,
Встане сонце – теміння пропливе.
Хай же мертве листя опадає,
Щоб...*

Озвенить
Твій голос, повен лагідної сили!

Хай щедрістю не радує Горинь,

Михайло Конончук
м. Дубровиця.

Як художник Михайло Конончук не шукає різючих ефектів у природі, а черпає натхнення в овіяних подихом життя скромних куточках околиці міста чи села, у жовтневих барвах осені, у величі берегів річок. Намагається надати всьому зворушливої краси, поетичного одухотворення. Найбільше його приваблюють різноманітні за настроєм зворушливі пейзажі зими, мрійливі й барвисті весни, багаті на щедрість осені.

Теори Михайла Конончука – повне віддзеркалення його душі, бо створює образи, враховуючи насамперед свої риси характеру, звичайно, виходячи на це інтуїтивно. Нелегко працювати в техніці акварелі, щоб бути самим собою, щоб бути не подібним до інших. Виваженість кольорової плями – це постійна робота інтелекту художника.

Врізалася в пам'ять остання виставка його творів на тисячолітті Дубровиці. Експонувалися роботи декоративного плану, виконані у техніці акварелі і пастелі. Основне навантаження у композиції відводиться грі площин динамічного і статичного характеру. Гра площин різних по градації тонів, складаючись одна до одної, різних за величиною і розміщеною за задумом автора, дають певні конкретні враження. У цих творах присутня динаміка дерев, які нагадують людей або казкових персонажі-звірі. Пейзажні картини відкривають для глядача невидиме і незнане у буденному та монотонному існуванні людини. У звичайній тиші, плюску води, шелесті листя, повієві вітру по городі, здається, оживає сплячо-мертва тиша: під розмаїтими барвами світ втрачає свою сонну пасивність.

Більшість із тих, кого притягнула виставка малярства Михайла Конончука, відкрили для себе глибоко самотубутній світ художньо-поетичних образів, де емоційне та інтелектуальне врівноважені ідеально, де всі компоненти виражальності – композиція, кольорові й тональні співвідношення, фактура – співіснують у досконалій гармонії.

Сглядаючи картини, відвідувачі були вражені м'якістю повітряного серпанку, що оповиває зображуване, тонким відчуттям кольористичної гами, особливим поетичним настроєм. Художник пізнає вартість кольору, тону, плями, лінії. Нащадки митця відчули, зрозуміли, що зіткнулися з талантом особливим, з мистецтвом оригінальним, яке належить не схожому ні на кого художнику, який має своє обличчя, свій стиль, шукає своїх власних, незвіданих стежок у мистецтві.

Індивідуальний стиль художніх творів Михайла Конончука полягає в тому, що він іде своєю дорогою, нікого не наслідуючи, пише так, як велить йому серце, розум, світосприйняття, бачення і розуміння реальних подій. Він вважає, що не варто шукати якогось почерку, а треба бути самим собою, і тоді й свій почерк з'являється. Бо кожен справжній художник – індивідуальність, і якщо він не буде підстроюватись під когось, то його твори обов'язково відрізнятимуться від інших. Адже кожен художник сприймає той чи інший предмет по-своєму і пише його у своїй кольоровій гамі, певної ширини і напрямку пензлика – мазками.

Глибокий слід залишив чоловік на землі. Усе свідоме життя, напевне, переслідує думку, щоб у людини, яка знайомитиметься з його картинами, поліпшувалася настрої, ставало світліше на душі.

Для чого світу ти? Ніщо ти перед ним.
Існуєш ти чи ні – примара все і дим.
Безодні з двох боків буття твого зійдуть.
А поміж ними – ти, ніщо у світі цім.

Не знаю, може, філософи і знайдуть у цих словах мудрий зміст, але мені важко погоджуватися з виразом, що я – "ніщо у світі цім". Звичайно, людина приходить із небуття і йде у небуття. І все ж, багато чого залежить саме від неї: буде її життя непомітним порухом повітря у Всесвіті чи спалахне сонячним протуберанцем або навіть новою зіркою. Це і є, мабуть, слід людини на землі, який вона по собі залишає.

"Життя – це позика, а не подарунок", – писав Боденштедт, маючи, напевне, на увазі, що своїм життям ми не можемо розпоряджатися так, як нам заманеться. Бездумно жити ми просто не маємо права, бо все життя нам потрібно повертати борги: батькам, які це життя подарували, бабусі з дідусям, що наділили мудрістю, друзям, котрі у скрутну хвилину приходять на допомогу, рідній землі, на якій ти народився. На мою думку, саме в такий спосіб ти спроможний довести цінність свого життя, сутність і глибину твого сліду на землі.

Крові б, крові і сили відерцем
Святогором понести до має!..
Якби можна помножити серце,
Я б помножив би тисячу раз!
І роздав би, роздав би, роздав би,
Як проміння моєї снаги,
Так, щоб світ загорівся і став би,
І розбив би старі береги!

Ці слова Олекса Близько написав багато років тому, але вони дуже співзвучні моїм почуттям, бо я вважаю, що життя без користі – це просто існування або передчасна смерть душі. Ні, я зовсім не проголошую глобальне самопожертвування: подвиг Данко може повторити далеко не кожний. Але зробити щасливими рідних і друзів, серцем зіграти незнайомої людині, своїм етиком (хай незначним) прикрасити рідну землю – ось те, до чого повинна прагнути кожна нормальна людина, свідомо свого призначення. Того самого призначення, з яким вона прийшла у цей світ, і тільки виконавши його, вона, як говорять мудрі, зможе виправдати цей прихід. Тому ніколи не можна забувати, що ти зевши людиною, вінцем природи і

Усмішка твоя – єдина,
Мука твоя – єдина,
Очі твої – одні.

...Моє доросле життя тільки починається. Кажуть, коли людина робить перший крок у нього, на небі запалюється її зірка, народжена разом із малюком у хвилину його приходу до людей. Ця зірка сяє над шляхом життя, над долею, неначе хоче найяскравіше освітити всі закуточки цього шляху, аби людині було легше йти до своєї мети.

То нехай же моя зірка сяє чисто й незрадливо, бо мені треба так багато зробити корисного на моїй дорозі! Аби тільки вистачило сил, зважання та часу! Аби тільки ніякі катаклізми цивілізації не зашкодили втіленню заповітних мрій!..

Пройде час. Слідом за нами прийде нове покоління, яке, напевно, буде кращим за наше. І, можливо, у нього будуть вже свої орієнтири, свої цінності, навіть своє поняття про людяність. Але у будь-які віки Кожна людина повинна усвідомлювати свою винятковість, унікальність свого великого призначення на землі. Тільки тоді

І перейде у спадок їх любов,
І рід не буде знати переводу...